

Одноднівка гіркого сміху:

ЛЮШНЯ

Картярі



Карти... Карти!... Їх грають усі в усіх таборах, при всіх нагодах. Еміграційне простолюддя ріже фербля, дводцятьодно, тисячку; паскарі воліють покера або ремі, а еміграційні пани грають кульберсонівського бриджа. Це дуже приемна гра, тимбільше, коли

її грати на кошти загаду. На нашій світлині момент ліцитації цікавого бриджового робра, до якого засіли (зліва направо) ЦПУЕ, КУК, УГВР і ОПУЕ-Мюнхен. Розгривка ще триває. Цікаво лише, скільки нас той їхній бридж буде коштувати?

Ч.: I i — останнє.

На чужині, сьогодні.

В НАЙМАХ У „ЄДИНОКРОВНИХ”?



Дорогий Лазар Мойсеевич, ми повідомляємо вас, що передане нам доручення ударно перевиконуємо. Хахли дурні, робота йде легко.

ЧОМУ — ЛЮШНЯ?

Люшня — частина воза, якою при нагоді можна проїхатись по голові сусіда. Отже засіб брутальної аргументації при вирішуванні спорів у примітивів.

Так узасаднивав своє становище проти назви „Люшня“ один визначний український мистець і так власне він, проти своєї волі, пerekonav нас, що наша одноднівка гіркого сміху може й мусить називатися якраз — Люшня, щоб нею проїхатись по розпалених головах наших запроторених земляків.

Бо невже всі ми, позбавлені вітчизни ізгої, у таборах на ласканому хлібі, цьковані на приватах авслендри, непевні завтра ділісті, словом громада у стані найтрізішої небезпеки, — а все ж одночасно і притасна, єдина надія нашого многострадального народу на рідних землях — не примітиви, коли в нас є те, що власне, нажаль, є: 9 партій, два уряди, близько 40 міністрів, східняки й галичани, православні й уніяни або католики й схизматики, новоспеченні таборові аристократи і плебеї і т. д. і т. д. Хіба ж можна тут кого переконати небрутальним аргументом?

Люшня — якраз у Пріма Апріліс 1947 упаде на деякі тверді голови, але — не на те, щоб комусь зробити кривду, скалічивши його до крові, радше, щоб змусити його і наше плюсполітичне і плюспатріотичне і плюсреволюційне запроторене громадянство подумати і — скаменутися.

Тому „Люшня“ є першим і останнім номером нашого журнальчику гіркого сміху тієї назви. Ale вже незабаром під субтельнішою назвою появиться він знову, щоб карати грішників і розвеселяти душі пра-ведників.

ВЕСНЯНЕ

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна,
Мов дівчина в чарагах рож...
Ожили ліси, дібрости,
Повно наклепів, обмови,
Мордобитті і погроз.

ЦПУЕ, що є над нами,
Тихо спить над печатками,
Марить щось про закордон...
І хоч скрізь панує горе, —
Йдуть скринінги і вибори,
Ta зганяють людям сон...

Йде борня, киплять роздори,
Мудрий змовк, баран
говорить,
Йде в народ крикливий друк...
Замість книг — в нас мур
реклями,
Замість преси — бруд і плями,
Замість майстра — то
шевчук.

Все не так, як во дни они,
В Унррі бриндзя — пустка
дзвонить
І в політиці багно...
Їздять, крутяться, дебатують
Мир з загибелі рятуютъ,
Хоч погиб він вже давно.

Надійшла весна прекрасна'
Ta нехай холера ясна
I її i дивний час!...
Щоб влегти чорну муку,
Йду панам сказати з КУК-у,
Хай покукають за нас.

Хай не плещуть нам про
міти,
А дають афідавіти,
Чи слюди нам, чи туди.
Не пора дрімати в покоях,
Русин був і буде вояк,
Не злякається біди.

За права велики й слухні
Биймо хлам залізом „Люшні“
В час важкий цей, без принал.
Хоч біда, як камінь, тисне,
Хай нам сміх на мить...
зблисне
I розвіс ввесі наш чад...

Прокіп Окіп.

ДОСТОЙНИКИ

Ох, пане раднику, прийміть... — просив голову українського табору УНРРА на Нойбоєрському замку.

— Нема місця! Виключене! — з впертістю відповіли пан радник.

— Пане раднику, я тут можу мешкати в одній кімнаті зі сестрою. Діти — їх треба одного до школи, другого до садка, нехай чогось навчаться. Якже ж мені їх до німецької...

— УНРРА рішає, не я — вже в дверях сказав радник Зовський.

Ринський залишився самий зі своєю розпукою. Він пішов до УНРРА. Директор слухав його одним вухом.

— Ні — сказав зразу, але потім, почувши про дітей і школу, доказав:

— Окей, якщо вас ваші в таборі приймуть.

Пополудні знову стояв перед Зовським і просив:

— Пане раднику, — показував письмо від УНРРА і говорив про сестру, про біду, про дітей і школу.

— Ви розумієте: Ні! Я маю в таборі місце на 520 людей, а є вже 526.

— Але ж УНРРА...

Минуло три місяці. Ринський піslав дитину до німецької школи. Продав жінчин плащ і своє вбрання, і обручки — і якось пхав біду вперед. А тут — тета з Америки таки написала і тепер Владзьо що другий тиждень дістасе нефальшований

американський пакунок. Тета присла афідавіт, а віза й шифкарта вже в дорозі.

Тимчасом — радника Зовського не признали д. п. Він не то, що вже не голова, але взагалі усунений з табору. Ходить тепер по всіх установах, як той шур, і, мовляв, — рятуйте. Смішний, непотрібний ділістський ексдостойник.

Пилип Колючка

КВІТИ І ЖІНКИ

Квіти. Вони є скрізь. На леваді і в лісі, в збіжжі і в ровах придорожніх, в хаті і в городі, навіть на воді і на скалах ростуть собі оті водні лілії й альпейські троянди і пишаються свою красою — дивують очі людей. Кожна квіточка, хоч і як їх багато, інакша, ніж друга. Кожна має свій притаманний запах і колір, і кожна тобі подобається. І аж ніяк не можна вирішити, чи приємніший тобі дівично-невинний запах фіялки, чи маніжний, майже нецьогосвітній орхідей, чи одурманюючий і розпусний матіолі. Це лише залежить від твоого настрою, котру з них ти зірвеш, щоб устромити в бутонірку.

Квіти — вони нагадують мені жінок. Не тому, що в'януть так само скоро, але — що всі вони також претенціональні і зарозумілі, як жінки. Така собі незабудька: Здавалося б, що вже скромнішої квіточкої від неї і не має, а тут, диви, як назвала вона себе претенсіо-

нально і — агресивно. Або ті кохетливі красуні троянди, чи ці розреклямовані невинності різниколірові лілії. Точно, як жінки.

Хоч — і це слід з повною справедливістю підкреслити — квіти благородніші за жінок. Вони ніколи не бунтуються, як іх десять, двадцять чи навіть сто зібрати у китицю і пюхати їх усіх разом та тішитися ними всіма.

А жінки — попробуйте лише скласти собі китицю хочби з двох, отак чорнявої і білявочки, — тоді побачите.

Шкода — бо неодин будяк (також квітка) у китиці довше постояв би в хаті.

Свєн Черевань

ПОЛІТИКИ

Один відокремлений достойник, айтуючи на передвиборчих зборах в одному таборі, щоб його дурний народ обрав у таборову раду, сказав;

„Панове, це правда, ми нікчемні труси, які втекли від боротьби! Але там, у краю, залишилися герой, що продовжують боротьбу“.

— Слава! Браво! — вигукнули безкритичні прихильники промовця.

Тоді один приязній для українців чужинець, який був також на цих зборах, запитав свого сусіда:

— Скажіть, будь ласка, кому ці молоді люди гукають „слава“ — трусам, чи героям?

Гіякінт Вишіваний

РОЗПУСНА МОЛОДИЦЯ

У світі джигунів пані Ірина мала свою славу. Бо їй справді — в ній були такі ноги, що хоч облизується, а стан гнуучкий і стрункий, ніби в Даніелі Даріє. Великі, сірі, замрячені очі вміли так ласково і благально дивитися на молодих людей, що їм від цього погляду ставало й тепло, і горяче, а серце підсувалося вгору, а уява маловала вибагливі роскоші тонкої розпусти.

Жертвою цих сірих очей став Дизьо, що був високим, сильним, і пристійним брюнетом. Пані Ірина радо сміялася з його дотепів, вгощала його американськими папіросами і окутувала проміннями своїх, неначебто закоханих, поглядів. Раз пішла з ним навіть до кіна, де лише дуже нерішучо зісунула його руку зі свого коліна.

Одного пополудня вона запросила Дизя до себе. Пішов. Викупаний, виголений, у свіжій близні, наодеколонений, з накантованими штанами і з розпираючою груди й виски

солодкою нетерплячкою. Насамперед була кава і тістечка, і папіроси, і розмова. Ірина сиділа на канапі, скинувши пантофельки і підібравши ноги, а Дизьо лакомим поглядом подивляв стрілки панчіх, то алябастрошуию, то груди, що, ніби ґранітні горбочки, віддували суконку.

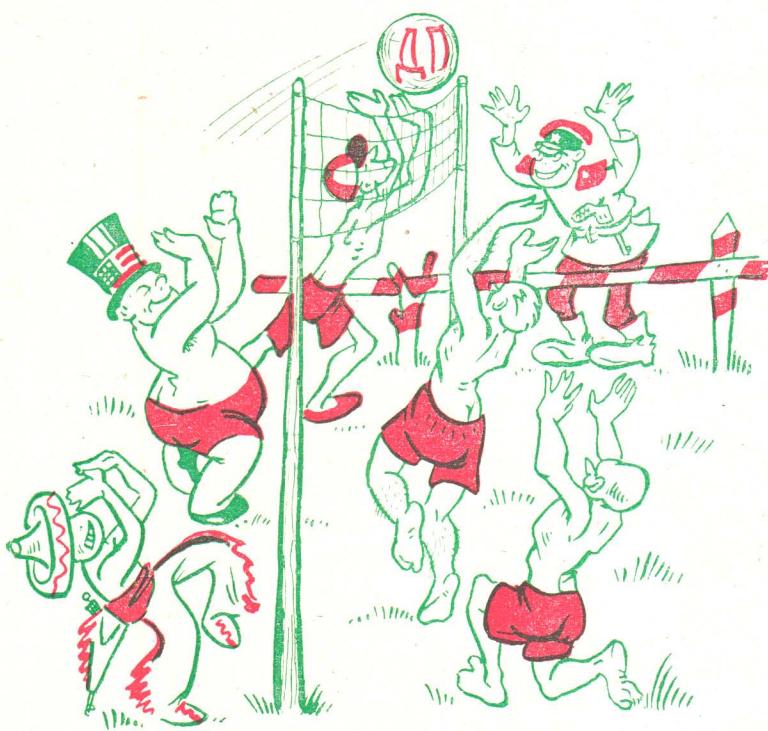
Потім прийшла багата вечеरя. — Дизьо з півгодини відговорював вечерю, двічі поцілував ручку, тричі погладив Іринене коліно, раз поправив їй кучері, що мов снопи соняшного проміння, сіяли як золото, і пахнули, як матіоля.

— Та чи ви здуріли? — накинулась вона на його, — коли він збирався іти додому. Ночувати можете в мене. Бачите ліжко порожнє. Мій чоловік поїхав до Австрії і...

Дизьо зашарівся з утіхи. Вони деякий час говорили про всячину, а потім Ірина вийшла, наказавши йому роздягатися і йти до ліжка.

Закінчення на 7-їй стор.

Відбиванка



З нагоди свята перемоги над нацистівською Німеччиною аліянти влаштували собі забаву у відбиванку. Замість м'яча вони користуються воєнним трофеєм — Д.П. Гра полягає в тому, щоб мяч не впав на поле грача. Ці веселі змагання продовжуються, а діпі висять у повітрі. Лише один із грачів радо схопив би дп-мяч до себе.

Запроторений Куме!

Сповіщаю Тебе, що в нашому таборі спокійно. Люди шпарують калорії і видихують виборче змучення. Вибори виграв народ — кожний голосував, як собі хотів: хто за КУК, а хто за Україну. Тепер настала в нас справжня демократія — де хто може, то краде, але, як його зловлять, то він зараз усю біду звалює на опозицію.

Потім прийшов скринінг. Така біда, що все мусить бути насильно, інакше — викидають з табору. В нас він випав добре, бо комісія боялася, щоб ми не почали голодівку. Лише один Гриць Горебіда непрізнаний за д.п. Це було так. Навчили ми Грицьку, як і що говорити, а його Евка мала лише притакувати. Прийшов Гриць до комісії.

— Народився? — питаютъ його.

— Насильно — відповідає начинець Гриць, а Евка доповідає: аякже, паночку.

Потім питаютъ, як приїхав до Німеччини, як робив, їв, як одягався, як сидів у криміналі, а він на все відповідає „насильно” і вже хотів американець окей-нути, як йому щось стрілило і він питав Грицьку, чи не мав

псевдоніма. Гриць витріщив очі, подумав і киває головою:

— Та де там, Боже борони! Грицьком насильно назвали, не то, щоб...

Але дурна і язиката Евка штовхас Грицьку і шепоче так, що всі чують:

— Присягав ти, то скажи правду. То нічого не є, повідкажи, що мав, аби нас Бог не покарав. Американець щось знюхав і питав Грицьку щераз:

— Мав псевдонім?

— Ні! — а Евка аж ахнула: „Грицю...”

Тоді американець до неї:

— Мав він псевдонім?

— Аякже, паноньку, та мав!

Пого в нашім селі Яйцуном провівали.

І через таке дурне Грицька тепер виганяють з табору.

А позатим в нас нічого нового, хіба те, що голова табору зарізав собі таборову свиню, але я думаю, що той крик, який зробила опозиція, лише така політика, бо як у нас менше буде свиней, то це лише ліпше для нас.

Вітаю всім добром

Твій кум Онуфрій.

Казка для ч

Там, де сходить сонце, жив коли п'ятиголовий Змій, що робив кроваві зб

Він кинувся на свою першу жертву ними стрічками в волоссі, вдерся гостре гарбав її багатства, але ніхто не чув що червоний Змій схопив другу добичу — місія зробив з неї свою полюбовницю. Вона була красива і мудра, як і її чоловік і його приятелів, але — надаремні просили про допомогу, щоб тепер він, Змій Сарматкою. Змій реготався так голосно, що всі відчувають.

Одного разу він улаштував пир, на якому пили гадине вино. Тоді сказав їм Змій:

— В моєму гаремі немає ще турків, які крашували мої палаці і служили мені!

Але в туркеню був влюблений цар, який була приймачкою старого короля острівної

— Не дамо Змієві, гадові прокляті!

Змій, довідавшись про це, заревів зав ім'ю кітгі гострити. А тимчасом

Бо війна війною, ха—ха—ха! ха—ха—ха!

Як не заб'є атомова бомба, то невільниці

АВТОНОМІЯ ДЛЯ БЕРІ

Як про це повідомляється в таборі „Орлик“ борчай комісії



Цю картину, що на виставці ділі-мистецтва здійснено, подарували голові ЦПУЕ в подяку за дбайливе і відповідальнє

темних людей

сь у величезній червоній пещері страшний іти заляканим людям.

у — дівчину-красавицю, багачку зі жовтосиними кігтями в її тілі, впивався її кров'ю, застогонів бідолашньої дівчини. За деякий час молодицю, що її Сарматкою називали, і насильно пружалася, кусала, кликала на поміч свого чоловіка. Чоловік молодиці прислав Змієві подарунки всесильний, бодай законно повінчався зі мною, аж зорі з неба падали, і виrushав на дальші землі кралями з ріжних-преріжних крайів.

Кій запросив людей з-за озера. Вони приїхали:

— Ені і гречанки, дайте мені їх, щоб вони привезіть з країни, де сонце ночує, гречанка ж вівів. Лева. Тому сказали вони:

— Ні туркені, ні гречанки!

Із люті і скликав усі свої невільниці та наказали на небі співати веселу пісню:

— Ха! сам тебе задусять ...

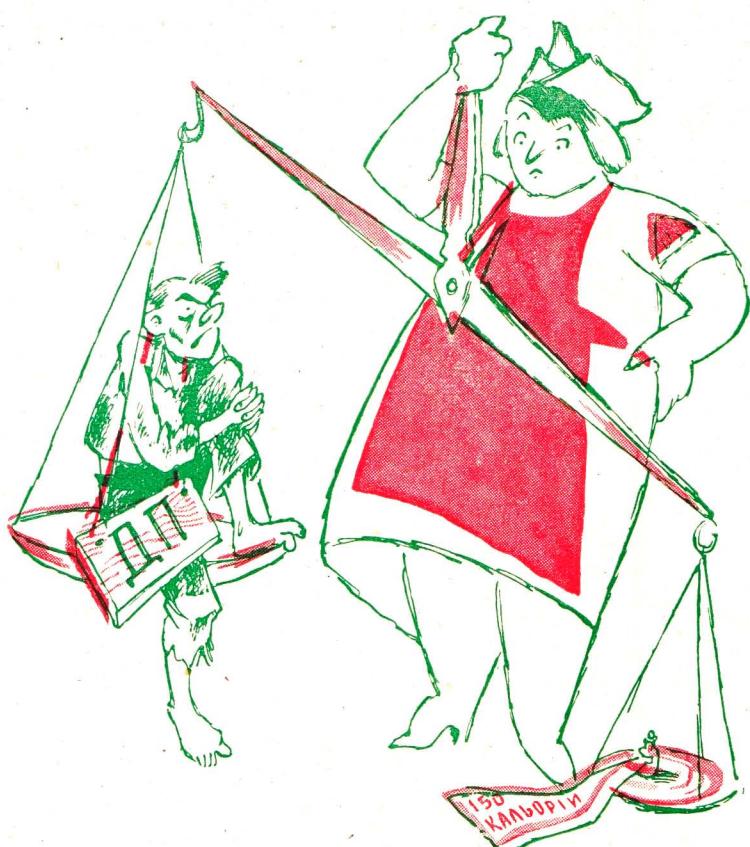
БЕРХТЕСГАДЕНСЬКИХ ТУБИЛЬЦІВ

Ом'ясна національно-демократично-відокремлююча преса "Берхтесгаден" під час виборів у таборову раду в видавництві — лотиші.



обула першу нагороду, закуплено і подаровано не керівництво самоуправою українських таборів.

Кохана Унрра



А може ти, голубчику, поїхав би на родіні? Не хочеш, то не спішися, я тебе і так годуватиму — кальоріями.

Дорога Теточко!

Слава Ісусу Христу і Слава Україні! Пишу до Тебе знову листа, бо Ти є найрідніша сестра моїх небіжских мами і я тепер більше скитальць бачу в Тобі свою останню дошку. Я Тебе щераз прошу за той афідоват і шифкарту і візу, без чого тут як пеє здохну. Я тобі все відроблю і тягарем не буду, бо я є молодий, сильний і файній, та як уже буду в Америці, то напевно скоро вженеся і піду на свій хліб. Тільки поможи мені на початок.

Я Тобі, Тетко Злота, дуже дякую за пакунок, головно за ті американські недокурки. Як походить ввечорі на карти, то вже куримо й куримо і Тобі за Твою добромуту здоровля вінчусмо за кожним разом. Але лахи так через дорогу подерлися, що годі їх було носити. Я їх заміняв у бавора за четвертьлітри горілки, яку випив на Твою інтенцію, а сам далі як той голодранець ходжу.

Газети у вас дуже гарні — великі і є що читати. Тільки, що там у вас так дуже люди мрут, чи що — з усіх газет видихаючи самі погребники, аж страшно.

Ти пишеш мені, що ви американці нас не дуже то до себе хочете. Тетко, то неправда, Ти не бійся, та яка ми там для вас конкуренція. Ми всі тут такі дурні й незарадні, куди нам там до вас — от лише поможіть, а там ужсе будемо якось бідувати, аби тільки в Америці.

І ще одне: Пищеш мені, Тето, що Ти там в Америці зложила на нас бідних скитальців 27 центів і хочеш, щоб Тобі написати, що я від твої опіки дістав. Нічого я, Тето, не дістав. Шкода лише Твого доброго серця. Ліпше піді — тай відбери ті гроши, бо вони пропадають на марно, як то кажуть, в повітрі, а твій сестрінок тут з голоду пухне. Все через ту прокляту війну і тих большевиків, що всюди лізуть. Цікаво, чи вони і до вас прийдуть?

Цілуло Тебе Твій

рідний сестрінок

Андріух Смирний,
син Оленки, Твобі сестри.

Хожденіє Марка Неповторного

На український світ я народився в чесній хліборобсько-патріотичній сім'ї. Виховувала мене мама так добре, як лише вміла. Коли я виріс, належав до всіх наших просвіто-рідношкільно-сільсько-господарських товариств, де з браку заможності був звільнений від членських вкладок.

Але до політики я не встравав, бо нашою мені було біди. Відомо, які ті поляки були: могли до криміналу посадити або пасифікацією штани, а то й шкуру під ними порвати.

А як зараз по німецьких бомбах прийшли єдинокровні громи, то я дуже боявся, бо мій тато мав чотири морги поля, а того в них мати не можна. Але я зробився безбожником і в нашім колгоспі викосив за день півтора морга сіножати і таким чудом якось пройшов поміж той червоний град. А тут, ледве чоловік до одних трохи привик, а вже прийшли другі — також визволителі. Ми тоді дуже втішилися, думали... — та, як егомосцьового синазабрали до криміналу, а нашому старості німецький фрайтер повибивав зуби, то нам стало ясно, що ми ані „бе“, ані „ме“, але якесь „ге-ге“! Я тим так засмутився, що з журби випив літру горілки, яку ще за переходової влади стягнув з бакалії. Коли витверезів, то знову дуже боявся і навіть пішов до сповіди і помирився з Богом, щоб мене не покарав, але це нічого

не помогло. Одного вівтірка я поніс до Львова трохи масла й кілька яєць замінити на вбраниня для себе і на фортепіян для моєї Марусі і тоді мене зловили німецькі гицлі, завезли просто до Баварії та дали до бавара на роботу. То я робив, як жидівська коняка — голодний, битий, зранку до вечора. Але зате, як знову прийшли визволителі і сказали мені „окей“, то я за всю свою кривду як окейнув свого бавора поміж очі, аж мені самому жаль його стало. Потім я працював в американців, на кухні і магазині, і навчився в них демократії.

Тепер я вже політикою займаюся, бо

з того можна навіть краще жити, як зі спекуляції. Зрештого, політика, то і є панська спекуляція вищого ґатунку.

Я вибрався в хожденіє по всіх партіях. Прийшов я до УНДО. Думаю — все то колись вони навіть декого на державну посаду могли влаштувати. Шукаю їх, розпитую, розглядаюся — так і нікого не найшов. Сторож сказав мені, що їх є щось кілька чоловік, але одні пішли до Куку, а другі до Угавери.

— Ет, — гадаю собі — я їм і не дивуюся, нині кожний думає, якби то йому до Америки перешварчуватися. Але, хто тут буде за Україну терпіти?

Пішов я до тієї нової багряно-bumerangової партії. Питаю — хто вони такі і чого хочуть, а вони мене за обшивку, побили і нагнали. Ми вже тебе знаємо, кажуть. Тоді я пішов до соціалістів, але там, як почали мені пояснювати, чого вони хочуть, а чого не хочуть, то я так і до решти здурів і дурним пішов до гетьманців. Тут прийняли мене чесно, зразу видно, що то родовиті пани, хоч і штані на них подерті, але вони та-кож нічого не варті, бо допіру чекають на гроші з Америки, та чи то вже один чекав і не дочекався.

До мельниківців я вже не ходив, бо вони на УПА не збирають і певно також не мають грошей. Пішов додому, сів і думаю:

— Ще завтра спробую в Куку. Там їх щось вісім, то якби коопераціва, може їм якийсь політичний крамар потрібний.

Нараз — хтось постукав у двері. До кімнати зайшов чоловік.

Він сів. Ми розговорилися.

Так я став безпартійним, але — моя партія є за кров для України і за демократію, і проти Куку, що є розбивачем національної консолідації, і против мемеків, яких нема, бо є лише ми, що хочемо бути окремо.

Отак я і діло корисне роблю, і в нашому таборі займаю пост магазинера, бо ми виграли вибори і влада в наших руках.

Данило Тихий

ПОЛІТИХОВАННЯ



Трибуна до Часу: Тобі захотілося коаліції?... Я вже тебе, смаркачу, вилікую від опортунізму!

РОЗПУСНА МОЛОДИЦЯ

(Докінчення з 3-ої стор.)

— Тепер відвернітесь до стіни і заплющте очі — наказала та почала і собі роздягатися. Дизьо послухався лише наполовину, бо кавальчиком одного ока він таки підглянув Ірусу, як вона, ніби лісова фея, у селединовому десу, з розпущенним волоссям стояла біля свого ліжка, як потім зарожевіло паучче тіло і як воно знову сковалось у довгу голубу нічну сорочку. Врешті все аж до ший накрила ковра.

— А тепер розкажіть Ірусі казку, таку гарну і страшну, на твердий сон — промовила розпещено, ніби маленька дівчинка.

— Про княжну і царевича?

— Ні, про курочку рябу і про бабу Ягу! — відповіла.

Згасили світло. Дизьо пробував щастя. На жаль — безуспішно.

Рано Ірина була ввічлива і дбайлива.

— Дизьо, маєте для мене трохи часу? — запитала. — Бачите, мій чоловік поїхав, лишив мене...

Ага! — подумав утішений Дизьо — тепер...

— Тільки нікому не кажіть, ради Бога, знаєте люди...

— Що ви, Ірусу, я ж джентльмен!

Вона скопила його за руку і потягла за собою.

— Ходіть — шепнула. Сходили в пивницю. Темно. Йшли напомацьки. Так близько біля себе, що відчували тепло своїх тіл. Тут твое гніздачко — думав Дизьо. Він власне хотів скопити її в обійми, як загорілося світло. Глянув до краю здивований. Вони стояли в дроворубні.

— Дизьо, — промовила солодко Ірина — пагубайте мені дров. Бачите, мій чоловік такий недбалюх, лишив мене, поїхав, а я сама не можу...

Дизьо зрозумів. Він скопив сокиру в руки і з накиплююючою люттю і встилом рубав і рубав, і рубав.

— Так вам красно дякую! — щебетала пані Ірина при прощанні, а він ніякovo усміхнувся і сказав:

— Але я є, властиво, безсердечно опуканий!...

Іриней Відъма.

КОМУНІКАТ

ГУПР повіює напе Шановне Запроторене Громадянство, що вона за час свого існування відбула 117 засідань у справі компактного переселення українських запроторенців за океан, 29 разів намагалася одержати авдіенцію у відпо-

відного американського пілоручника, раз навіть два члени Президії ГУПР були прийняті секретарюм загаданого достойника на 5-хвилинній розмові та що незалежно від того ГУПР роздобула для наших скітальців

200.000 афідавітів

до Таджикистану та на близький і дальший схід. Переїзд безплатний. Ніякі комісії непотрібні. Песеленці зараз по приїзді звіряні в правах з

туземним населенням. Реєстрація відбувається у всіх відділах ГУПР, але реєструються лише ті, що заплатили усталену вкладку.

Техсекретаріят.

Кооператива Українських Капіталістів

створена при допомозі наших братів з Америки й Канади

приймав

вклади доброї волі, громадської відповідальності і народного солідаризму на високі проценти;

дає

моральний кредит на провідництво серед мас. Гіпотечного забезпечення не вимагається.

Дирекція.

Доробкевич: А 70% дасьте?

КОНКУРС

З метою плекання внутрішньо-національної дисципліни наш Найвищий Громадянський Суд розписує конкурс на найгрунтовніше побиття анархістів, які не підчиняються вирокам Суду.

Розписані такі три нагороди:

- 1) Афідавіт до Канади,
- 2) Цупуґс'єнімі'ун' до Мюнхену і
- 3) Пачка американських папіросів.

Участь у конкурсі можуть приймати всі фізично справні українці й українки, за винятком професіоналів — відокремленців з Фюріхштуле і впорядчиків з Мюнхенського комітету.

В склад жюрі входять визначні лікарі, боксери, а також представники наших політичних партій.

ДІВОГЛЯД

З нагоди уродин голо-
ви табору „Орлик“ у
Берхтесгадені, управа
цього же табору нака-
зала шкільній дітворі,
учителям, службовцям,
виділам товариств і всім
мешканцям згуртува-
тися на урочистому свя-
ті побажання Пану Го-
лові многая і благая лі-
та. В обох церквах мали
відбутися молебні в на-
міренні ювілята.

„Люшня“ і від себе ба-
жас кацкові берхтесгаденських негрів з нагоди
його особистого свята
крихітки розуму і по-
чуття пристойності.

„Люшня“ — одноднівка тіркого сміху. Накладом Відъма — Спілки „Скоморох“. Редактор Євген Черевань. Ціна примірника 1 а. честерфілд.

Друк С. Слюсарчук Мюнхен

With permission of UNRRA Team 108/1066



Посмертна згадка

Ділимся зі всіми сумою віткою, що далеко від Рідної Землі, на не-привітній скитальні, змordованій війною, в наслідок до і відокрем-лючого струму згинув трагічною смертю Наш Найдорожчий Опікун

Здоровий Розум,

якого похоронено на цпальтах української преси. Брак Покійника болоче відчувають усі наші політично-громадські провідники.

Хай Йому легко буде газетна плахта, на яку ллють свої гарячі сльози

Обездолені Сироти.

Що це таке?



Хто розв'яже цей ребуз, отримає в нагороду здоровий глузд у громадських справах. Розв'язки слати на адресу „У. Т.“ Навченні досвідом — на щастя чужим — радимо під розв'язками підписуватися псевдонімом, бо можна також отримати цеглою по голові.